



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: N.V., ev.č. ..., st. přísl. Ukrajina, *zastoupena Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem v Plzni, Malická 11*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.05.2016 č.j. OAM-253/ZA-ZA11-ZA08-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně v žalobě tvrdila, že nelze souhlasit s odůvodněním rozhodnutí žalovaného v části týkající se neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména s tvrzením, že dle informace MZV ČR ze dne 29.5.2014 ukrajinští občané po dlouhodobém pobytu v zahraničí nečelí větším problémům než občané Ukrajiny. Žalobkyně předložila potvrzení

Velvyslanectví Ukrajiny v České republice (dále jen „ČR“) potvrzující, že není státním občanem Ukrajiny. Podle žalobkyně nelze považovat za prokázané, že by v případě návratu nečelila větším problémům, když opatřené informace se týkají občanů Ukrajiny a nikoliv osob bez státní příslušnosti. Dále podle žalobkyně žalovaný nezohlednil, že vnitřní přesídlení pro ni není možné. Žalobkyně není státním příslušníkem Ukrajiny, nevlastní na Ukrajině žádný majetek a nemá tam žádné sociální ani materiální zajištění pro život. Žalobkyni nebyla poskytnuta žádná jistota ze strany ukrajinských státních orgánů, že získá státní příslušnost Ukrajiny. S ohledem na ozbrojený konflikt na Ukrajině v části, kde má žalobkyně posledního žijícího příbuzného, tedy ve městě Isium v Charkovské oblasti, nelze považovat obavy žalobkyně o bezpečnost a zdraví za nedůvodné. Dále podle žalobkyně existuje důvod zvláštního zřetele hodný dle § 14 zákona o azylu, když žalobkyně není státním příslušníkem žádného státu. Pouze v ČR má žalobkyně materiální, sociální a rodinné zázemí. Pobývá zde od roku 1999. Dva roky žije ve společné domácnosti s panem V., za kterého je od dubna letošního roku provdána. V ČR má rovněž zajištěné zaměstnání. Dosud pracovala jako brigádnice v restauraci a od listopadu bude pracovat dle pracovní smlouvy jako číšnice. Tyto skutečnosti žalovaný podle jejího názoru nezohlednil. Vzhledem k ozbrojenému konfliktu na území Ukrajiny nelze podle žalobkyně požadovat, aby v této zemi žádala o státní občanství a opustila rodinné zázemí v ČR a vystavila nebezpečí i svého manžela, občana ČR, který by byl nucen z důvodu zachování manželství opustit ČR a čelit nebezpečí ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Rovněž by manželé byli nuceni opustit svoji rodinu v ČR, čímž by došlo k přetrhání rodinných vazeb. Žalobkyně ani její manžel nemají na Ukrajině zajištěnou práci a lze se domnívat, že by si žalobkyně jako osoba bez státní příslušnosti, nemohla na Ukrajině ani zaměstnání zajistit. Vycestování žalobkyně je podle jejího názoru s ohledem na uvedené v rozporu s právem na respektování soukromého a rodinného života, zejména ve vztahu k rodině, kterou má žalobkyně v ČR, a k soukromému životu, který v ČR vede a sdílí se svým manželem, občanem ČR. Žalobkyně v žalobě navrhla důkaz svojí výpovědí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že přesto, že je bezpečnostní situace na jihovýchodě Ukrajiny aktuálně složitá, nelze rozhodně hovořit o tom, že by na Ukrajině probíhal vnitřní ozbrojený konflikt. Nadto konflikt se separatisty v poslední době ochabl, včetně různých bojových aktivit, což je veřejně známo z různých mediálních prostředků. Žalobkyně má podle žalovaného možnost vyřešit obavy z bezpečnostní situace v místě bydliště přestěhováním do jiné části Ukrajiny. Žalovaný vzhledem k jejím předchozím žádostem rovněž poukázal na skutečnost, že žalobkyně své problémy a návrat na Ukrajinu spojovala se životem ve Lvově, nikoliv v Isiumu. Žalobkyně uváděla, že v přesídlení v rámci Ukrajiny jí brání, že tam nikoho nemá. To nelze považovat za relevantní důvod znemožňující přesídlení. Podle žalovaného z obstaraných podkladů vyplývá, že s výjimkou oblastí bezprostředně přiléhajících zóně dotyku Proruských a Ukrajinských sil Doněcké a Luhanské oblasti a zcela výjimečně v dalších částech Ukrajiny, kde dochází k incidentům, lze považovat celkovou bezpečnostní situaci na Ukrajině za standardní. Žalobkyně většinu svého života žila ve Lvově, který je na opačné straně země od ozbrojeného konfliktu. Žalobkyně se tam odmítá vrátit proto, že tam podle svých slov již dlouho nebyla. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen „NSS“) sp.zn. 4Azs 6/2003 „*manželství s občanem ČR pojmově vylučuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, neboť občanům ČR nemůže být v ČR azyl udělen. Trvalý pobyt cizince, který uzavřel manželství s občanem ČR, je upraven v § 65 odst. 1 písm. a) bod první zákona o pobytu cizinců.*“ Podle žalovaného i

obecně platí, že legalizovat pobyt lze pouze prostřednictvím citované právní normy, přičemž žalobkyně zde pobývá řadu let a mohla tak učinit, ale neučinila. Namísto toho zde opakovaně páchala trestnou činnost a byl jí také uložen trest vyhoštění na 5 let. V předchozích azylových žádostech byla žalobkyně odmítnuta v letech 2001 - 2007 i před soudy. Celkově podala 5 žádostí. S obsahem podkladů se žalobkyně seznámila a návrhy na doplnění nepodala.

Součástí správního spisu je Poskytnutí údajů o mezinárodní ochranu ze dne 21.3.2016, kde žalobkyně uváděla, že poslední hlášený pobyt na Ukrajině měla ve Lvově, na adrese..., odkud byla v roce 1989 odhlášena a nikam jinam se již nepřihlásila. Fakticky bydlela s matkou ve městě ... Do ČR přicestovala v roce 1999. O azyl zde již žádala pětkrát. Důvod této žádosti je skutečnost, že má vyhoštění a že ji nutí vrátit se na Ukrajinu. Žalobkyně má šanci požádat o ukrajinské občanství a vrátit se tam, ale do Isium se vrátit nemůže, má strach. Město je asi 12 km od Doněcka, je to mezi Slavianskem a Doněckem. Střílí se tam, vše je zavřené, úřady jsou rozbombardovány, je to ve válečné zóně, proto má obavu o svůj život. Hlavně se obává, že si nebude moci vystavit doklady a žít normálně. Žalobkyně předložila potvrzení Velvyslanectví Ukrajiny ČR ze dne 27.9.2013 o tom, že není ve státoobčanském svazku s Ukrajinou. V pohovoru ze dne 21.3.2016 žalobkyně uváděla, že v době vzniku Ukrajiny a dalších států bývalého Sovětského svazu nebyla nikde hlášena k pobytu. Měla stále sovětské doklady. Na Ukrajině tyto doklady používala a neměla s tím problém. Nikdy doklady nepotřebovala, byla mladá, nikde nepracovala, nikde se nehlásila k pobytu. Proto nebyla ani zanesena do evidence obyvatel. Dříve nevěděla, že nemá občanství. Domnívala se, že ukrajinské úřady jí nechtějí doklady vydat. Teď jí ale už bylo vysvětleno, proč občanství nemá, současně jí bylo sděleno, jakým způsobem si může o občanství zažádat, tj. že takových lidí jako ona bylo více. Má vyplnit na ambasádě formulář a předložit rodný list a předložit potvrzení o pobytu v ČR. Žalobkyně to zatím neřešila, prozatím se ptala na způsob, jak to udělat. Měsíc po obdržení ukrajinského občanství si může požádat o vydání pasu. V ČR má přítele, s nímž žije dva roky ve společné domácnosti. Bude se snažit tady zůstat, ale pokud ji z důvodu vyhoštění budou nutit k návratu na Ukrajinu, budou muset odjet spolu, ale protože je tam konflikt, tak to není možné. Žalobkyně svoje občanství zatím neřešila, řešila pouze pobyt. Většinu svého života žila ve Lvově. Tam žila až do roku 1991, kdy se s matkou odstěhovaly. O situaci v Isiumu je jí známo, co se tam děje, neboť je s matkou v kontaktu. Jsou tam rozbité a vykradené obchody, městský úřad je zavřený. Její matka si ani nemůže vyřídit doklady k odjezdu. Její matka se nyní stěhuje do Charkova do azylového domu, aby tomu unikla. Když chtěla jít pro nějaké doklady na městský úřad, bylo zavřeno. Obchody jsou uzavřené již delší dobu. Jsou tam bandité a vojáci a vykrádají se domy. Žalobkyně neví, proti komu a kdo tam bojuje, ona to nesleduje. V případě návratu na Ukrajinu se obává, že bude mít problémy prokázat, kde pobývala. Podle zákona, když čtyři roky není nikde hlášena, musí prokázat, kde byla a jestli nemá nějaké závazky. Žalobkyně se bojí zařadit se do ukrajinské společnosti, má to za nemožné. Nikdo se jí nebude zabývat. Žalobkyně předložila oddací list ze dne 2.5.2016 potvrzující uzavření sňatku dne 30.4.2016 s panem J.V. a svůj rodný list vydaný ukrajinskými úřady dne 5.11.2010.

Z popisu rejstříku trestů žalobkyně ze dne 19.4.2016 vyplývá, že žalobkyně byla opakovaně pravomocně odsouzena za trestný čin, přičemž jí byl uložen i trest vyhoštění na 5 let. Dále je součástí spisu rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu ze dne 6.10.2003. Současně je zde návrh na zahájení řízení o udělení azylu datovaný 18.12.2001. Z tohoto

návrhu vyplývá, že naposledy žalobkyně pobývala na Ukrajině v letech 1996-1998 v Charkovské oblasti ve městě Isium. Cestovní pas z roku 1994 jí však byl vydán ještě ve Lvově. Dále je součástí správního spisu i rozhodnutí žalovaného ze dne 16.4.2013 o nepřípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu jejího opakovaného podání.

Podle protokolu ze dne 9.5.2016 o seznámení se s podklady k rozhodnutí měl žalovaný shromáždit do správního spisu jako podklad pro rozhodnutí ve věci o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany kromě výše zmíněných dokumentů rovněž informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen „MZV ČR“) č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, informaci MZV ČR č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21.5.2015, informaci Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky ze září 2015 – Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3, zprávu o stavu lidských práv na Ukrajině za období 16.8.2015-15.11.2015 ze dne 9.12.2015 (HRMNU), výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 27.1.2016, výroční zprávu Amnesty International 2014/2015 ze dne 25.2.2015. Žalobkyně na dotaz, zda se chce seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a zprávami o situaci na Ukrajině uvedla, že se chce seznámit se dvěma informacemi MZV ČR. Tak žalobkyně byla seznámena s informacemi v požadovaném rozsahu, poté uvedla, že k obsahu zpráv nemá žádné doplnění.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že vzhledem k tomu, že místo posledního trvalého bydliště žalobkyně byla Ukrajina a vzhledem k uváděným údajům o možnosti požádat o ukrajinské občanství, zamítl žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně opět ve vztahu k Ukrajině stejně jako v předchozí žádosti. Podle žalovaného bylo objasněno, že důvody žádosti žalobkyně byly snaha vyhnout se realizaci správního vyhoštění, strach z návratu kvůli situaci na Ukrajině, obava z nemožnosti vyřídit si doklady a z vedení běžného života ve vlasti. Správní orgán konstatoval, že při posouzení žádosti vycházel z výpovědi žalobkyně, jí doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně žalovaný vyjmenoval výše zmíněné informace MZV ČR a mezinárodních organizací zabývajících se lidskými právy a současně konstatoval, že nedospěl k závěru, že by žalobkyně mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, či že by jí takové pronásledování hrozilo po návratu do vlasti. Důvody pro udělení azylu podle tohoto ustanovení jsou podle žalovaného taxativně vymezeny, což znamená, že jim žádné jiné nelze podřadit. Žalobkyně svými žádostmi pouze reagovala na situaci na Ukrajině, která však neměla vliv na její osobní život ve vlasti. Mezi lety 2001-2016 uváděla rozdílné skutečnosti dokladující aktuální ukrajinské dění. Z toho podle žalovaného vyplývá, že žalobkyně podávala opakovaně v ČR žádosti zcela účelově za účelem dosáhnout na legalizaci zdejšího pobytu. V pohovoru ze dne 21.3.2016 žalobkyně uváděla, že je nucena vrátit se na Ukrajinu do města Isium v blízkosti Doněcka z důvodu vyhoštění do místa, v jehož blízkosti probíhá podle žalobkyně vojenský konflikt a nefungují úřady a obchody. V žádosti ze dne 7.3.2013 naopak žalobkyně uváděla, že žádá o mezinárodní ochranu proto, že nemá jinou možnost se usadit, když nemá doklady a není považována za občanku Ukrajiny. V žádosti ze dne 16.8.2007 označila za důvod opuštění své vlasti výhrůžky policejního příslušníka, proti němuž měla svědčit v případě obchodu se ženami. V žádosti z 18.12.2001 vyslovila žalobkyně obavu z návratu na Ukrajinu, kde by ji podle ní čekal trest v souvislosti s její

azylovou žádostí v ČR. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS sp.zn. 2Azs 50/2010 ze dne 17.2.2011, podle něhož „*institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR, a nelze jej tedy využít jako náhradní řešení v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona o pobytu cizinců.*“ Správní orgán poukázal na informaci MZV ČR ze dne 29.5.2014 č.j. 98525/2014-LPTP, podle níž ukrajinští občané po dlouhodobém pobytu v zahraničí nečelí větším problémům než občané Ukrajiny. Dále podle informace MZV ČR č.j. 98848/2015-LPTP z 21.5.2015 ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a Zastupitelský úřad ČR v Kyjevě nedisponuje informacemi o znevýhodňování či diskriminaci takových osob ze strany státních orgánů. Dále žalovaný poukázal na informaci MZV ČR č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, podle níž na Ukrajině existuje možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod. S ohledem na výpověď žalobkyně o tom, že byla na velvyslanectví poučena, jakým způsobem si zažádat o ukrajinské občanství, žalovaný konstatoval, že žalobkyně má možnost vyřídit si doklady totožnosti a zažádat si o ukrajinské občanství. K obavám žalobkyně z bezpečnostní situace na Ukrajině žalovaný konstatoval, že podle zprávy o lidských právech na Ukrajině za období 16.8.-15.11.2015 (HRMNU) „v Doněcké a Luhanské oblasti stále existují rizika pro osoby zde trvale žijící, pramenící z probíhajících nepřátelských bojů, omezování svobody pohybu a poskytování pomoci.“ Podle žalovaného má žalobkyně možnost vyřešit svoji situaci v místě bydliště přestěhováním se do jiné části Ukrajiny. Žalovaný poukázal na to, že již dříve ve svých žádostech žalobkyně spojovala obavy z návratu na Ukrajinu se životem ve Lvově, nikoliv v Isiumu. Skutečnost, že žalobkyně nikoho na Ukrajině nemá, nelze považovat za relevantní důvod znemožňující vnitřní přesídlení. Žalobkyně sdělila, že většinu svého života žila ve Lvově, který se nachází na opačné straně země vůči probíhajícímu konfliktu. Žalobkyně se do domova odmítá vrátit proto, že tam již dlouho podle svých slov nebyla. Podle žalovaného fakt, že ve Lvově došlo k přerušení sociálních vazeb mezi žalobkyní a jejími přáteli, nelze při nejlepší vůli považovat za důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dále poukázal na rozsudek NSS v Brně 4Azs 6/2003 ze dne 17.9.2003, podle něhož „*manželství s občanem ČR pojmově vylučuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, neboť občanovi ČR nemůže být azyl udělen. Trvalý pobyt cizince, který uzavře manželství s občanem ČR, je upraven v § 65 ods.1 písm. a) bod první zákona o pobytu cizinců.*“ Žalovaný dále uváděl, že se zabýval i rodinnou a sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobkyně nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně je dospělou, plně svéprávnou osobou, která si na život vydělává prací a její zdravotní stav je dobrý. Dále na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobkyně se jeho udělení nijak výslovně nedomáhala. Podle žalovaného je humanitární azyl udělován pouze za výjimečných okolností tehdy, kdy nebyl shledán důvod podle § 12 a současně by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žalobkyně takové skutečnosti shledány nebyly. Navíc žalovaný upozornil, že žalobkyně i v zemi, kde žádá o mezinárodní ochranu, se nezdráhá páchat trestnou činnost. Poukázal na to, že opis z evidence rejstříku trestů je součástí spisu. V souvislosti s posuzováním důvodů pro udělení doplňkové ochrany žalovaný konstatoval, že vzdálenost města Izium od místa konfliktu je přibližně 120 km. Žalobkyně však na tomto místě nikdy nebyla hlášena k pobytu. Za důvod nemožnosti vrátit se do Lvova označila fakt, že zde již nikoho nemá, jelikož se odtud odstěhovala i s matkou v roce 1991. Podle žalovaného toto

nelze bez dalšího považovat za důvod relevantní, znemožňující využít vnitřního přesídlení. Dále žalovaný posuzoval možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a dospěl k závěru, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu. Žalovaný zejména vycházel ze skutečnosti, že ve městě Izium žalobkyně nikdy nebyla hlášena k pobytu a současně z opatřených informací vyplývá, že není důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace skutečně panující ve dvou z celkového počtu čtyřiaadvaceti oblastí Ukrajiny rozšířil do dalších částí země. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní a žalobkyně má možnost vnitřního přesídlení. Případné vycestování nepředstavuje podle žalovaného ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný vycházel z usnesení NSS sp.zn. 9Azs 3/2010 ze dne 21.4.2010, podle něhož „*mezinárodní závazek respektovat soukromý a rodinný život ve smyslu článku 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v ČR soukromý vztah.*“ V rozsudku ze dne 28.11.2008 č.j. 5Azs 46/2008-71 se NSS vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s článkem 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury a ESLP. Žalobkyni nic nebrání v tom, aby využila zákonných prostředků k odstranění tvrdosti rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 122 zákona o pobytu cizinců. Dle judikatury ESLP může mít článek 8 Úmluvy i extraterritoriální účinky a v takovém případě je příslušný orgán povinen posuzovat otázku, zda a do jaké míry je stěžovateli znemožněn rodinný a soukromý život v zemi jeho původu a do jaké míry umožňuje přijímací stát vést takový rodinný či soukromý život. Základem pro posuzování extraterritoriálního účinku článku 8 Úmluvy musí být dostatečná tvrzení žalobce prokazující, že v případě návratu do země původu bude soukromý život, respektive jeho přenos z místa žádosti o mezinárodní ochranu, znemožněn. Žalobkyně však neprokázala, že by v zemi původu nemohla vést rodinný či soukromý život, neuvedla v tomto směru žádné konkrétní skutečnosti, aby bylo možné přistoupit k posuzování extraterritoriálního účinku článku 8 Úmluvy.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobkyně i žalovaný souhlasili.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Soud se ztotožňuje s argumentací uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutí i s tím, že hlavním důvodem žalobkyně pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha legalizovat pobyt. Tomuto závěru nasvědčuje zejména okolnost, že žalobkyně podává opakované žádosti o mezinárodní ochranu, které zdůvodňuje odlišně, a současně žádá o azyl až poté, co v ČR řadu let nelegálně pobývá. Takové okolnosti v žádném případě není možné podřadit důvodům, pro které lze azyl udělit. Legalizace pobytu v ČR je prováděna výhradně na základě pravidel upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a nelze ji podřadit taxativně vyjmenovaným důvodům pro udělení azylu v ust. § 12 zákona o azylu. Žalobkyně dle svého vyjádření nijak politicky aktivní nebyla. Neuvedla žádné konkrétní okolnosti, z nichž by bylo možné vyvozovat, že by žalobkyně sama mohla být v zemi původu pronásledována.

Z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný posouzením důvodů pro udělení azylu podle tohoto ustanovení zabýval a své závěry dostatečně podrobně a logicky zdůvodnil. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jsou zákonem taxativně stanoveny a skutečnosti uváděné žalobcem, tedy snahu o legalizaci pobytu v ČR, ani ekonomické důvody (např. možnosti výdělků v ČR), ani rodinné vazby v ČR (manželství žalobkyně s českým občanem) nelze těmito důvody podřadit. Soud má za to, že v průběhu správního řízení byly objasněny důvody žádosti o udělení azylu a že se s nimi dostatečným způsobem v napadeném rozhodnutí vypořádal žalovaný. Bylo prokázáno, že hlavním důvodem žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu v ČR, kterou není možné zařadit pod taxativní důvody v ustanovení § 12 písm. b) zák. o azylu.

Žaloba směřovala také proti rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. K této žalobní námitce soud uvádí, že ji nepovažuje za důvodnou, neboť z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochybně vyplývá, že se správní orgán mohl udělení humanitárního azylu dostatečně zabývat, posoudil konkrétní situaci žalobkyně a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části přezkoumatelné, dostatečně podrobné a v souladu se zásadou logiky.

Otázkou humanitárního azylu se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval, přičemž soudní přezkum správního uvážení v otázce udělení azylu z humanitárních důvodů je omezený. Žalovaný správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003 čj. **3Azs 12/2003**, podle něhož *na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.)*. V daném případě soud neshledal porušení žádných procesních ustanovení při rozhodování o možnosti udělení humanitárního azylu. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že neudělení azylu z humanitárních důvodů žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil. Lze se s žalovaným ztotožnit v tom, že snahu žalobkyně o pobyt s manželem v České republice, lze jen stěží považovat za důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Pro řešení problémů žalobkyně lze využít právních instrumentů upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nikoliv zákona o azylu, který je specifický a dopadá na jiné životní situace cizinců (pronásledovaných či osob, jimž reálně hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů). Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že se o možnost získat povolení k pobytu v ČR žalobkyně sama připravila, když pobývala v ČR v době platného zákazu pobytu.

Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se zabýval otázkou možnosti udělení humanitárního azylu i z hlediska osobní, sociální a rodinné situace žalobkyně, a s jeho závěry se rovněž soud ztotožnil. Samotná okolnost, že v ČR žije manžel žalobkyně, státní občan ČR, není důvodem zvláštního zřetele hodným, který by mohl odůvodňovat udělení humanitárního azylu.

Legalizace pobytu v ČR nemůže být důvodem pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, který je vyhrazen důvodům zvláštního zřetele hodným, pod něž snahu o možnost pobývat na území ČR nelze podřadit. Skutečnost, že žalobkyně si po zániku Sovětského svazu nevyřídila doklady a v důsledku toho není v současné době občankou Ukrajiny, nelze označit za zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu.

Soud souhlasí i se závěry a s odůvodněním žalovaného, který došel k závěru, že podmínka stanovená v § 14a azylového zákona není splněna, tedy že žalobkyni vážná újma nehrozí. Žalobkyně neuvedla a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu na Ukrajinu vážná újma. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který dovodil, že situaci na Ukrajině nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2015, č.j. 7Azs 264/2014). Soud se proto ztotožňuje s žalovaným v tom, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Důvodná není ani žalobní námitka směřující do § 14a odst. 2 písm. d) zák. o azylu. Žalobkyně má za to, že důvod pro udělení doplňkové ochrany je dán v souvislosti s jejím rodinným životem v ČR. Z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný neomezil na pouhé konstatování o nenaplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.1.2009 sp.zn. 2Azs 66/2008, podle něhož rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Důvodem k udělení doplňkové ochrany není ani okolnost, že žalobkyně je osobou bez státní příslušnosti, neboť v pohovoru před správním orgánem sama uvedla, že by mohla v současné době získat ukrajinské občanství, a to po absolvování příslušných procedur.

Soud neprovedl navržený důkaz účastnickou výpovědí žalobkyně, neboť je zjevné ze spisu a žalobkyně to ani nezpochybnila, že měla ve správním řízení dostatečný prostor k vlastnímu vyjádření, k pojmenování situace a ke sdělení důvodů, pro něž žádá o udělení mezinárodní ochrany, neboť na ně byla dotazována při pohovoru i v rámci podání žádosti, a při seznámení s podklady pro rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl věci plný úspěch. Žalobci však žádné náklady řízení nevznikly, proto nebyla jejich náhrada žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 31. ledna 2017

Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně